

[Harald Petersen.]

den Del, der vendte mod Udlandet, var og maatte være bestemt af de Beslutninger, som et Flertal, og helst et saa stort Flertal som muligt, paa Rigsdagen samlede sig om fra den ene Fase til den anden, eftersom Udspillet nu engang blev fra de Magter, som vi i dette Spørgsmaal har at forhandle med — og for det andet, at Venstre som Regeringsparti og Venstres Regering, inklusive alle Ministre i Regeringen, fandt 19. Oktober-Noten for svag i Sammenføjningerne, naar det drejede sig om at drage Konsekvensen af det Begreb, man opererede med i Noten, den saakaldte naturlige Selvbestemmelsesret.

Jeg gentager: disse to væsentlige Ting, altsaa Tøjrslaget for den danske Stats officielle Politik og de forskellige Opfattelser af Konsekvenserne af i Noten at tale højtideligt og officielt om Sydslesvigernes naturlige Selvbestemmelsesret, har der været fuld Enighed om inden for Venstre, og den højtærede Udenrigsminister har ikke givet til Kende paa noget Tidspunkt, hverken over for den ene eller den anden, at han var i Uoverensstemmelse med os, naar vi behandlede Spørgsmaalet paa denne Maade, hvilket for øvrigt ogsaa er godtgjort gennem de Udtalelser, som mit Partis Formand for nylig fremsatte.

Dette fremgaar bl. a. ogsaa af den Dokumentation, som jeg forleden Dag havde Lejlighed til at fremføre i denne Sag. Til denne Dokumentation havde den højtærede Udenrigsminister i Dag kun den Bemærkning, at han nok erindrede at have set et Stykke Papir fra mig, der indledtes med Ordene „Venstres Standpunkt er.....“ o. s. v., hvorfor den højtærede Minister mente, at det, jeg havde forelagt ham, var saadan en Slags Venstreproklamation, som var uden større Interesse for ham, da han jo hverken er det ene eller det andet, politisk talt altsaa. Jeg maa sige, at det er meget flot, det er ogsaa meget overfladisk, og det er meget letsindigt, naar en Kollega til en Udenrigsminister gaar til denne Udenrigsminister for at sikre sig, at han ikke ved sine offentlige Udtalelser om et vigtigt Spørgsmaal, der vender udadtil, fremsætter Udtalelser, som Landets Udenrigsminister er betænkelig ved.

Det høje Tings Formand, der sidder ved min højre Side, steg jo i Gaar ned fra Olympen og blandede sin Røst med min og de øvrige Medlemmers Stemmer og brugte da et Udtryk, der var ganske morsomt, nemlig Udtrykket Intelligenskvotient. Jeg

maa gentage det i denne Forbindelse. Jeg har altid betragtet den højtærede Udenrigsminister som en endda meget intelligent Mand — desværre paa visse Punkter ogsaa som en naiv Mand —, men jeg har dog aldrig haft i min Bevidsthed, at jeg skulde spørge den højtærede Udenrigsminister til Raads om, hvad jeg som Venstremand skulde sige om et Venstreanliggende. Det er nu alligevel at overvurdere sin Stilling.

Jeg forelagde mine Udtalelser i September i Aar for Udenrigsministeren i den bestemte Hensigt at faa en Godkendelse, just en Godkendelse af ham. Og den fik jeg. Ganske vist synes Udenrigsministeren nu at ville skærme sig bag et momentant Hukommelsestab. Jeg erindrer, at der for nogen Tid siden var et Interview med den højtærede Minister, hvori den højtærede Minister omtalte visse Leveregler for Diplomaters Liv og Levned og Optræden, en Slags diplomatisk Moralcode. Naar der kommer en ny og forbedret Udgave deraf, bør der føjes et nyt Kapitel til, der hedder „Diplomatens Kunst at tabe Hukommelsen paa rette Tidspunkt“.

Men det, jeg sagde ved den paagældende Lejlighed til den højtærede Minister, og som han altsaa nu søger at viske ud, var dette — og det var forøvrigt i Overensstemmelse med, hvad den daværende Statsminister udtalte ved et Møde paa Askov —, at jeg som Medlem af Regeringen og med Udenrigsministerens udtrykkelige Billigelse fremførte den Betragtning, at det af hele Regeringen udformede Standpunkt om en Afrunding af 19. Oktober-Noten med Ønsket om en Afstemning i Sydslesvig ad Aare ikke betød, at Danmark ved at knæsette en saadan Politik paatog sig nationale eller udenrigspolitiske Forhaandsforpligtelser, saafremt Danmark fik fornøden Tilslutning dertil her i Landet. Det er det reelle i den Meningsudveksling, der foregaar her, for mit Vedkommende. I Midten af September i Aar godkender den højtærede Udenrigsminister, paa et Stykke Papir ganske vist, uden Indsigelse af nogen Art et Synspunkt, som han den 9. December i Aar gaar stik imod. Dette kan godtgøres med Beviser og ikke med nogen som helst Form for Udenomssnak, og denne pludselige Omvendelse er ikke for mit Vedkommende egnet til at styrke Tilliden til den højtærede Minister. Om Realiteterne i hele Sydslesvigpolitikken, som jeg her kort har beskrevet, har der ikke været Strid inden for den tidligere Regering, medens der naturligvis inden for den Regering som inden for alle Regeringer om et eller